

Αριθμός Απόφασης : 271 /2025

ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Συγκροτήθηκε από την Δικαστή Πρωτοδική
Ειδικής Ελετηρίδας, που ορίσθηκε με πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών
Πρέβεζας και τη Γραμματέα,
Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 4 Μαρτίου 2025, για να δικάσει
την υπόθεση :

Του Ενάγοντος : ΝΠΙΔ με την επωνυμία "Όργανισμός Συλλογικής
Διαχείρισης Μουσικών Πνευματικών Δικαιωμάτων Η ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ
ΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ" και το
διακριτικό τίτλο "ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ", ΑΦΜ 999538617 Δ.Ο.Υ Αμαρουσίου,
αριθμό ΓΕΜΗ 161712601000, που εδρεύει στο Μαρούσι Αττικής
(οδ.Χ.Σαμπάγ-Σ.Χουρλί αρ.3),εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο προκατέθεσε
εμπρόθεσμα έγγραφες προτάσεις, κατ'άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ εδ. α' του
ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 12 του ν. 4842/2021, δια της
πληρεξούσιας δικηγόρου του, (ΑΜ ΔΣ.....
και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο δια πληρεξουσίου δικηγόρου.

ΚΑΤΑ

Της Εναγομένης: Εταιρείας με την επωνυμία ,με
ΑΦΜ και αριθμό ΓΕΜΗ ,που εδρεύει στην Πρέβεζα
(, όπως νόμιμα εκπροσωπείται και η οποία έχει τη
διαχείριση και εκμετάλλευση και κατά το νόμο ευθύνη λειτουργία του
εστιατορίου/μπαρ με το διακριτικό τίτλο ,που λειτουργεί
στην ως άνω διεύθυνση, η οποία δεν προκατέθεσε εμπρόθεσμα έγγραφες
προτάσεις κατ'άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο
12 του ν. 4842/2021, και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο από πληρεξούσιο
δικηγόρο.

Το ενάγον-νπιδ ζητεί να γίνει δεκτή η από 6.8.2024 αγωγή του, που κατατέθηκε στη γραμματεία του πρώην Ειρηνοδικείου Πρέβεζας (ήδη καταργηθέντος με το άρθρο 6 ν. 5108/2024) με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 70/13.9.2024. Η αγωγή προσδιορίσθηκε προς συζήτηση μετά την πάροδο των νομίμων προθεσμιών και το κλείσιμο του φακέλου της δικογραφίας για τη δικάσιμο, που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας απόφασης δυνάμει της με αριθμό 104/11.2.2025 πράξης του Προέδρου Πρωτοδικών Πρέβεζας, που εκδόθηκε σύμφωνα με το ν. 5108/2024 σε συνδυασμό με το ν.5134/2024, και εγγράφηκε στο οικείο πνάκιο με πρωτοβουλία του αρμόδιου γραμματέα του Δικαστηρίου τούτου κατ' άρθρο 237 παρ.6 ΚΠολΔ.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο του παρόντος Δικαστηρίου έλαβε χώρα τυπική συζήτηση κατά το εδ.ζ' της παρ. 4 του άρθρου 237 ΚΠολΔ (όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 του ν. 4842/2021 ΦΕΚ Α 190/2021) και οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται παραπάνω.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ι. Κατά το άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 2121/1993 " οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει, ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα) ". Περαιτέρω, με το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι: " Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις, με κείμενο ή χωρίς, τα θεατρικά έργα με μουσική ή χωρίς, οι φωτογραφίες, τα έργα των εφαρμοσμένων τεχνών, οι εικονογραφήσεις, οι χάρτες, τα τρισδιάστατα έργα που αναφέρονται στη γεωγραφία, την τοπογραφία, την αρχιτεκτονική ή την επιστήμη". Από τις παραπάνω διατάξεις, σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων του ίδιου νόμου 4 παρ. 1 και 3,

που αφορά στις επιμέρους εξουσίες του δημιουργού επί του ηθικού δικαιώματος και 12 παρ. 2, που αφορά στη μεταβίβαση του πνευματικού δικαιώματος (περιουσιακού και ηθικού), προκύπτει ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από τις διατάξεις του νόμου αυτού, εφόσον, ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 παρ.1), δηλαδή, εφόσον είναι πρωτότυπο. Η "πρωτοτυπία", η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο, είναι η κρίση ότι, κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι το έργο παρουσιάζει μια ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύψους", κάποια απόσταση δηλαδή από τα ήδη γνωστά ή αυτόνομα. Η κρίση αυτή στηρίζεται στην "ατομικότητα" του κάθε έργου, η οποία αντανακλά την ιδιαιτερότητα της δημιουργικής διαδικασίας του δημιουργού του, έτσι ώστε το έργο να διαθέτει "στατιστική μοναδικότητα" (ΑΠ 509/2015, ΑΠ 257/2005, ΑΠ 152/2005). Επομένως, εάν ένα πνευματικό δημιούργημα, που έχει εκφραστεί με οποιαδήποτε μορφή, είναι πρωτότυπο ή όχι αποτελεί ζήτημα πραγματικό, που υπόκειται σε απόδειξη, και για το οποίο αποφαινόνται ανελέγκτως τα δικαστήρια της ουσίας (ΑΠ 715/2017, ΑΠ 537/2010, ΑΠ 196/2010, ΑΠ 1248/2003). Η πρωτοτυπία δεν συνιστά μόνον προϋπόθεση προστασίας του έργου και ειδοποιό διαφορά μεταξύ έργου και απλού πνευματικού δημιουργήματος αλλά συγχρόνως διαγράφει και την έκταση προστασίας του πρώτου. Μόνον εκείνα τα στοιχεία του έργου προστατεύονται από την ανάληψη τρίτου, τα οποία διαθέτουν την απαιτούμενη πρωτοτυπία. Τα άλλα στοιχεία είναι αντικείμενα ελεύθερης χρήσης. Επίσης, ένα έργο δεν προστατεύεται μόνον ως σύνολο. Δεκτικά προστασίας είναι και μέρη έργων, εφόσον βέβαια παρουσιάζουν την απαραίτητη πρωτοτυπία, χωρίς να ασκεί επιρροή η σχέση των μερών προς το όλο έργο. Αρκεί το μέρος, ανεξάρτητα από το συνολικό δημιούργημα, να επιδεικνύει την απαραίτητη πρωτοτυπία. Σε περίπτωση υπαίτιας προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, η οποία μπορεί να γίνει είτε με πιστή αντιγραφή χωρίς καμιά ή εντελώς επουσιώδεις αλλαγές (δουλική ανάληψη), είτε με διασκευή, με μετατροπή, δηλαδή, στη μορφή ή στη δομή του έργου, έτσι ώστε να υπάρχει ομοιότητα των δύο έργων κατά το κύριο περιεχόμενό τους, παρέχεται στο δικαιούχο

πνευματικής ιδιοκτησίας αξίωση αποζημίωσης και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης (ΑΠ 503/2016, ΑΠ 537/2010). Περαιτέρω, με το Ν.4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/20-07-2017), ο οποίος συμπληρώνει το βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα Ν.2121/1993, ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20-03-2014) και η ισχύς του οποίου, σύμφωνα με το άρθρο 81 αυτού, αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στις επιμέρους διατάξεις του, ορίστηκαν, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα: Άρθρο 2 «1. Τα άρθρα 1 έως 54 εφαρμόζονται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια, καθώς και, όπου ρητά ορίζεται στον νόμο, στους οργανισμούς συλλογικής προστασίας, που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια», άρθρο 3 «α. Ως «οργανισμός συλλογικής διαχείρισης» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται από το νόμο ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας, για τη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων εξ ονόματος περισσότερων του ενός δικαιούχων, για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του, και ο οποίος πληροί ένα από ή αμφότερα τα ακόλουθα κριτήρια: αα) ανήκει στα μέλη του ή ελέγχεται από αυτά, ββ) έχει οργανωθεί σε μη κερδοσκοπική βάση, β. Ως «οργανισμός συλλογικής προστασίας» νοείται κάθε οργανισμός που εξουσιοδοτείται μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας για την προστασία δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων για λογαριασμό περισσότερων του ενός δικαιούχων και για το συλλογικό όφελος αυτών, ως αποκλειστικό ή κύριο σκοπό του. ιβ. Ως «σύμβαση εκπροσώπησης» νοείται κάθε συμφωνία μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δυνάμει της οποίας ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναθέτει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση των δικαιωμάτων των δικαιούχων που εκπροσωπεί, συμπεριλαμβανομένης της συμφωνίας που έχει συναφθεί βάσει των άρθρων 38 και 39..... Επιπλέον, το άρθρο 6 του ως άνω νόμου καθορίζει τα εξής: «1. Οι οργανισμοί συλλογικής

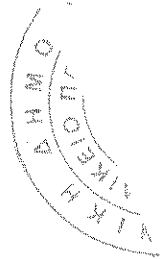
διαχείρισης έχουν ενδεικτικά τις παρακάτω αρμοδιότητες, καθώς και κάθε άλλη αρμοδιότητα που συνάδει με τη φύση και το σκοπό ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης της περίπτωσης α' του άρθρου 3, εφόσον όμως περιλαμβάνονται στην άδεια λειτουργίας του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού και προβλέπονται στο καταστατικό τους: α) διαχειρίζονται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες που απορρέουν από αυτό, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας για τις επικράτειες της επιλογής των δικαιούχων, β) καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων καθώς και για την οφειλόμενη, ποσοστιαία ή και εύλογη, αμοιβή, γ) εξασφαλίζουν στους δικαιούχους ποσοστιαία αμοιβή κατά τα οριζόμενα στην παρ. 1 του άρθρου 32 του Ν.2121/1993, δ) εισπράττουν τις αμοιβές που προβλέπονται στον παρόντα νόμο και στο Ν.2121/1993 και διανέμουν τα εισπραττόμενα ποσά μεταξύ των δικαιούχων, ια) προβαίνουν σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της παραγράφου 1 του άρθρου 7 σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και, ιδίως, υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, εγείρουν αγωγές, ασκούν ένδικα μέσα, υποβάλλουν μηνύσεις και εγκλήσεις, παρίστανται ως πολιτικώς ενάγοντες, ζητούν την απαγόρευση πράξεων που προσβάλλουν το δικαίωμα ως προς τις εξουσίες που τους έχουν ανατεθεί και ζητούν την κατάσχεση παράνομων αντιτύπων ή τη δικαστική μεσεγγύηση των εμπορευμάτων σύμφωνα με το άρθρο 64 του Ν.2121/1993, ιβ) λαμβάνουν από τους χρήστες κάθε πληροφορία αναγκαία για την εφαρμογή των αμοιβολογίων, τον υπολογισμό της αμοιβής και την είσπραξη και τη διανομή των εισπραττόμενων εσόδων από τα δικαιώματα, χρησιμοποιώντας τα σχετικά αναγνωρισμένα βιομηχανικά πρότυπα». Επίσης, στο άρθρο 7 ορίζονται τα ακόλουθα τεκμήρια: « 1. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας τεκμαίρεται ότι έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας των δικαιωμάτων επί όλων των έργων ή των αντικειμένων προστασίας ή όλων των δικαιούχων, για τα οποία ή για τους οποίους δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή τα δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή μέσω οποιοσδήποτε άλλης συμβατικής συμφωνίας. Εφόσον οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, ασκεί δικαιώματα ή αξιώσεις στο πλαίσιο του Ν.

2121/1993, τα οποία υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Εάν στην περίπτωση του προηγούμενου εδαφίου, υφίστανται περισσότεροι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για μία συγκεκριμένη κατηγορία δικαιούχων, το τεκμήριο ισχύει, εφόσον τα δικαιώματα ασκούνται από κοινού από όλους τους αρμόδιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις του Ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας μπορούν να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδικως, στο δικό τους όνομα, εάν η αρμοδιότητά τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της σχετικής εξουσίας, ή σε πληρεξουσιότητα, ή σε οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. Επίσης νομιμοποιούνται να ασκούν όλα τα δικαιώματα που έχουν μεταβιβαστεί σε αυτούς από τον δικαιούχο ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα ή από οποιαδήποτε άλλη συμβατική συμφωνία. 2. Για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δικαιούχων που εκπροσωπούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή από οργανισμό συλλογικής προστασίας, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια ή χωρίς την καταβολή εύλογης αμοιβής και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. 3. Τα τεκμήρια εφαρμόζονται κατά τέτοιο τρόπο από τους οργανισμούς, ώστε να μη θίγονται τα δικαιώματα των δικαιούχων, όπως αυτά προβλέπονται στον νόμο, και ιδίως η δυνατότητά τους να διαθέτουν ή όχι σε διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ολόκληρη ή εν μέρει τη διαχείριση ορισμένων εξουσιών ή ορισμένων έργων τους ή αντικειμένων προστασίας τους». Επιπλέον, το άρθρο 12 του ως άνω νόμου ορίζει: «1. Οι δικαιούχοι έχουν το δικαίωμα να αναθέτουν σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της επιλογής τους να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα ή τις εξουσίες (δικαιώματα) που απορρέουν από αυτό ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας της επιλογής τους, για τις επικράτειες της επιλογής τους, ανεξάρτητα από το κράτος -μέλος ιθαγένειας, κατοικίας ή εγκατάστασης είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, είτε του δικαιούχου (σύμβαση ανάθεσης). Η ανάθεση μπορεί να γίνεται με μεταβίβαση του δικαιώματος, ή των σχετικών εξουσιών προς τον σκοπό της διαχείρισης, είτε με παροχή σχετληρεξουσιότητας, είτε | οποιαδήποτε άλλη

συμβατική συμφωνία. Η ανάθεση γίνεται κάθε φορά εγγράφως και για ορισμένο χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Σε περίπτωση αμφιβολίας τεκμαίρεται ότι η ανάθεση αφορά σε όλα τα έργα, στα οποία συμπεριλαμβάνονται και τα μελλοντικά έργα, για χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο από τρία (3) έτη. Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης υποχρεούται να διαχειρίζεται το περιουσιακό δικαίωμα, τις εξουσίες ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας, εφόσον η διαχείρισή τους εμπίπτει στο πεδίο δραστηριοτήτων του, εκτός εάν έχει αντικειμενικά αιτιολογημένους λόγους να αρνηθεί την ανάληψη της διαχείρισης. Στο δε άρθρο 23 προβλέπεται: «2. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με ανάρτηση στην ιστοσελίδα τους, όπως και κάθε μεταβολή αυτού και κοινοποιείται στον Ο.Π.Ι., αμέσως, προκειμένου να αναρτηθεί και στην ιστοσελίδα του τελευταίου σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών. Οι αναρτήσεις αυτές συνιστούν προϋπόθεση ισχύος του αμοιβολογίου. Κατά τη διαμόρφωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να εφαρμόζουν αντικειμενικά κριτήρια, να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. 3. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών μπορούν να καταρτίζουν συμφωνίες που ρυθμίζουν την αμοιβή, την οποία καταβάλλει ο χρήστης σε κάθε κατηγορία δικαιούχων, καθώς και κάθε άλλο ζήτημα που αφορά τις σχέσεις των μερών στο πλαίσιο εφαρμογής του παρόντος νόμου και του Ν. 2121/1993. Οι συμφωνίες αυτές, όπως και κάθε τροποποίηση αυτών, κοινοποιούνται αμέσως στον Ο.Π.Ι. και αναρτώνται στις ιστοσελίδες των μερών και του Ο.Π.Ι. (ΜΠρΑθ 777/2018, ΜΠρΚαστορ 48/2018 Α` δημοσίευση στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

II. Σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2 του Ν.2121/1993 "σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον, ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή

τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούνται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε, χωρίς την άδεια, ο υπόχρεος". Με την διάταξη αυτή ενσωματώνεται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας βασικώς η ρύθμιση του άρθρου 914 του ΑΚ καθώς και οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδαφ. γ, 59, 60 εδαφ. β' και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, εις ό,τι αφορά την αποζημίωση, προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα και προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας (ή του συγγενικού δικαιώματος), παράνομη δηλαδή συμπεριφορά (ΑΠ 509/2015, 1030/2010, 872/2009). Γενικά, ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Ειδικότερα, το άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη καταλείπει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993 (ΑΠ 509/2015). Προς διευκόλυνση της αποδείξεως της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδαφ. β' ν.2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που διενήργησε χωρίς άδεια ο υπόχρεος (ΑΠ 438/2018, ΑΠ 649/2013). Ως προσβολή κατ' άρθρα 63Α επ. 2121/1993 θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές), εφόσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσης του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και - θεωρητικώς - άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3, 4 και 6 του ν. 2121/1993. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο, στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου. Η προσβολή απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος συνιστά πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαιτιώς, συνιστά

αδικοπραξία, διότι συνιστά αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επέμβασης δημιουργεί την παράνομη πράξη, κατά το άρθρο 914ΑΚ και κατά την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του ως άνω νόμου 2121/1993. Ειδικότερα, το τελευταίο άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993 (βλ. ΑΠ 509/2015 ΧρΙΔ 2015.616).). Εξάλλου, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του άρθρου 65 του ν. 2121/1993, αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεου, ο δημιουργός μπορεί να αξιώσει την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου, αξίωση που επιτρέπεται να σωρευθεί επικουρικά με την κατά την παράγραφο 2 αξίωση αποζημίωσης και για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής (ΑΠ 1215/2019, ΜονΕφΠατρ 197/2023 τνλ ΝΟΜΟΣ).

Περαιτέρω δε από τον συνδυασμό της ανωτέρω διάταξης σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 297, 298, 299, 340, 345, 346, 914 και 932 ΑΚ συνάγεται ότι, όταν ο δημιουργός ζητεί την αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας του ή την χρηματική ικανοποίηση της ηθικής του βλάβης από την προσβολή του απόλυτου επί έργου πνευματικής ιδιοκτησίας δικαιώματός του, οφείλονται τόκοι, είτε από την υπερημερία του οφειλέτη, όταν έχει προηγηθεί δικαστική ή εξώδικη όχλησή του, είτε από την επίδοση αγωγής, εάν δεν έχει προηγηθεί τέτοια όχληση (πρβλ. ΑΠ 47/2006 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών Δ.Σ.Α. «ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ»).

Από τη με αριθμό 6802Γ'/17.9.2024 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Ιωαννίνων με έδρα στο Πρωτοδικείο Πρέβεζας, Ευθυμίου Γεωργίου, που επικαλείται και προσκομίζει το ενάγον-νπδ προκύπτει ότι ακριβές, επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη κατάθεσης και την ευδιάκριτη σημείωση της γραμματέας των στοιχείων, που αναφέρονται στο άρθρο 226 παρ. 2 εδ.β' ΚΠολΔ, όπως ισχύει τροποποιηθέν με το ν. 4335/2015, επιδόθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα στην εναγόμενη (άρθρο 126 παρ.1 εδ.γ, 127 παρ.1 και 228 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με άρθ. 215 παρ.2 και ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 ν. 4335/2015, που ισχύει επί δικογράφων

κατατεθειμένων από 1.1.2016, όπως το κρινόμενο). Το ενάγον προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις στις 13.1.2025, ήτοι μέσα σε ενενήντα (90) μέρες από τη λήξη της προθεσμίας επίδοσης της αγωγής (άρθρο 237 παρ. 1 ΚΠολΔ), όπως βεβαιώνεται με επισημείωση επί των προτάσεων του Γραμματέα του Δικαστηρίου τούτου, η δε εναγόμενη δεν κατέθεσε προτάσεις. Στη συνέχεια με την υπ' αριθμό 104/11.2.2025 πράξη του Προέδρου Πρωτοδικών Πρέβεζας ορίστηκε ημέρα συζήτησης της αγωγής στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου, η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας απόφασης και εγγράφηκε η υπόθεση στο οικείο πινάκιο, η εγγραφή δε αυτή ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων. Η εναγόμενη όμως δεν έλαβε μέρος κανονικά στη δίκη κατά την τακτική διαδικασία στην οποία έχει εισαχθεί η ένδικη αγωγή για συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου καθόσον όπως προαναφέρθηκε δεν κατέθεσε έγγραφες προτάσεις, και συνεπώς πρέπει να δικασθεί ερήμην (άρθρο 271 § 1, 2 του ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. ν. 4335/2015, με έναρξη ισχύος κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο του ν. 4335/2015, από 1.1.2016).

Στην υπό κρίση αγωγή, το ενάγον-νπιδ εκθέτει ότι είναι νόμιμα συστημένος, με την υπ' αριθμό 5/2021 πράξη του Ειρηνοδικείου Αθηνών σε συνδυασμό με την υπ' αριθμό 2170/2003 απόφαση-διοικητική άδεια του Υπουργείου Πολιτισμού, αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, με αποκλειστικό σκοπό τη συλλογική διαχείριση και προστασία των πνευματικών δικαιωμάτων των αναφερόμενων στο δικόγραφο μελών του, τα οποία είναι δημιουργοί και δη σκηνοθέτες, σεναριογράφοι, θεατρικοί συγγραφείς και δημιουργοί πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο, καθώς και κληρονόμοι των ανωτέρω δημιουργών. Ότι τα μέλη του έχουν αναθέσει τη διαχείριση και προστασία της εκμετάλλευσης των πνευματικών τους έργων και ότι στα πλαίσια της εν λόγω δραστηριότητάς του οι ως άνω του έχουν μεταβιβάσει καταπιστευτικά με έγγραφες συμβάσεις τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας τους σε όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους ή στα έργα που αυτοί έχουν κληρονομήσει, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων με οποιαδήποτε μορφή και σε οποιονδήποτε χώρο. Ότι, επιπλέον, το ενάγον έχει καταστεί μέλος της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης (CISAC) και εκπροσωπεί, πέραν των ημεδαπών και αλλοδαπούς δικαιούχους, δυνάμει συμβάσεων αμοιβαίας

εκπροσώπησης, τις οποίες έχει συνάψει με τους αναφερόμενους στην αγωγή ομόλογους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής, οι οποίοι του έχουν παράσχει σχετική πληρεξουσιότητα προς το σκοπό διαχείρισης και προστασίας στην Ελληνική επικράτεια των αναφερόμενων στις συμβάσεις αυτές εξουσιών των πνευματικών δικαιωμάτων επί του συνόλου των οπτικοακουστικών έργων των μελών τους, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα παρουσίασης των έργων αυτών στο κοινό. Ότι το ενάγον, για τη χρήση των πνευματικών δικαιωμάτων των έργων των εκπροσωπούμενων από αυτόν δικαιούχων, παραχωρεί μη αποκλειστικές άδειες εκμετάλλευσης στους ενδιαφερομένους έναντι οικονομικού ανταλλάγματος, το οποίο είναι καθορισμένο και καταγεγραμμένο στο περιγραφόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησε στο κοινό, με ανάρτησή του στις ιστοσελίδες του ενάγοντος και του Ο.Π.Ι. Ότι η εναγόμενη, έχουσα την ιδιοκτησία, διαχείριση, εκμετάλλευση καθώς και τη κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας επιχειρήσεως, εστιατορίου-μπαρ, υπό τον διακριτικό τίτλο «
», κείμενη στην Πρέβεζα (επί της οδού
εμβαδού 150 τ.μ., όπου από το έτος 2020 γίνεται δημόσια εκτέλεση μουσικής με χρήση απλών μηχανικών μέσων (χωρίς disc Jockey), αν και προέβη την 27.4.2023 δια των νομίμων εκπροσώπων της και εν γένει προστηθέντων υπαλλήλων της σε δημόσια εκτέλεση των εκπροσωπούμενων από το ενάγον δικαιούχων, στα οποία γίνεται δειγματοληπτική αναφορά κατ' έτος, προς το κοινό και συγκεκριμένα στους πελάτες του, εν τούτοις ουδέποτε έλαβε σχετική έγγραφη άδεια προς τούτο, παρά τις οχλήσεις του ενάγοντος οργανισμού προς τούτο. Ότι εξαιτίας της παράνομης και υπαίτιας προσβολής των προστατευόμενων από τον ενάγον δικαιωμάτων, η εναγόμενη υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία ανέρχεται στο διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως και δη βάσει του προαναφερόμενου αμοιβολογίου και η οποία (αμοιβή) ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 3.221,52 ευρώ , κατά τους ειδικότερα εκτιθέμενους στην αγωγή μαθηματικούς υπολογισμούς, καθώς και σε αποκατάσταση της ηθικής βλάβης που υπέστη το ενάγον, καθώς έχει θιγεί η φήμη και η πίστη του, όπως εκτίθεται στο αγωγικό δικόγραφο. Ότι, επικουρικά, από την άνευ καταβολής ανταλλάγματος χρήση του μουσικού ρεπερτορίου του, η εναγόμενη κατέστη αδικαιολόγητα πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας του και

Χωρίς νόμιμη αιτία κατά το ποσό των 3.221,52 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο ύψος των πνευματικών δικαιωμάτων που θα του έχει καταβάλει, εάν είχε ζητήσει προηγουμένως την έγγραφη άδειά του για δημόσια εκτέλεση μουσικής στην επιχείρησή του κατά τα έτη, 2020, 2021, 2022 και 2023, ο πλουτισμός, δε, αυτός σώζεται μέχρι σήμερα στην περιουσία του. Ως εκ τούτων το ενάγον-νπιδ επιδιώκει όπως υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει συνολικά το ποσό των 10.163,04 ευρώ, και δη το ποσό των 6.443,04 ευρώ ως αποζημίωση για την παράνομη και υπαίτια (εν γνώσει της) εκμετάλλευση του απ' αυτό προστατευόμενου ρεπερτορίου, συνιστάμενη στο διπλάσιο της συνήθως καταβαλλόμενης αμοιβής του αντίστοιχου είδους εκμετάλλευσης, κατά τις αναφερόμενες στην αγωγή διακρίσεις για τα έτη 2020,2021,2022 και 2023 (ήτοι για το έτος 2020, από 1.6.2020 έως 31.10.2020, το ποσό των 1.066,40 ευρώ (86,00 ευρώ χ 5μήνες=430,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 103,20 ευρώ=533,20 χ2),για το έτος 2021 ,από 1.6.2021 έως 31.12.2021,το ποσό των 1.492,96 ευρώ (86,00 ευρώ χ 7 μήνες=602,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 144,48ευρώ=746,48χ2),για το έτος 2022 ,από 1.2.2022 έως 31.10.2022,το ποσό των 1.919,52 ευρώ (86,00 ευρώ χ 9μήνες=774,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% ποσού 185,76 ευρώ =959,76χ2) και για το έτος 2023,από 1.2.2023 έως 31.10.2023,το ποσό των 1.964,16 ευρώ,(88, 00 ευρώ χ 9μήνες=792,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24%ποσού 190,08 ευρώ=982,08 ευρώχ2) και το ποσό των 3.720,00 ευρώ (3.000πλέον ΦΠΑ 24% 720,00 ευρώ) ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, με το νόμιμο τόκο τα άνω ποσά α) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2020 αποζημίωση από 1.6.2020,β) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2021 αποζημίωση από 1.1.2021,γ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2022 αποζημίωση από την 1.1.2022 και δ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2023 αποζημίωση από την 1.1.2023 και για την χρηματική ικανοποίηση από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση άλλως άπαντα τα άνω ποσά από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση πλην του συμπεριλαμβανομένου επί έκαστου κονδυλίου αιτούμενου ποσού ΦΠΑ 24% όπως αυτό περιγράφεται αναλυτικά στο αγωγικό δικόγραφο νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου (τιμολογίου) για την είσπραξη των επιδικασθέντων ποσών έως την πλήρη εξόφληση, άλλως και όλως επικουρικός και για την περίπτωση απόρριψη της κύριας αποζημιωτικής βάσης

της αγωγής υποχρεωθεί η εναγομένη, με βάση με το άρθρο 65 παρ. 3 ν. 2121/2013 στο οποίο ενσωματώνονται οι διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 904 ΑΚ) να του καταβάλει το ποσό των 3.221,52 ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί στο ύψος των καταβλητέων πνευματικών δικαιωμάτων που θα όφειλε να του καταβάλλει βάσει του αμοιβολογίου και κατά το οποίο αυτή (εναγομένη) ωφελούμενη από την άνευ αδείας και άνευ καταβολής νομίμου αμοιβής για δημόσια εκτέλεση μουσικής στην επιχείρησή της και έγινε πλουσιότερη σε βάρος της περιουσίας του (ενάγοντος), χωρίς νόμιμη αιτία, με το νόμιμο τόκο α) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2020 αμοιβή από 1.6.2020, β) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2021 αμοιβή από 1.1.2021, γ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2022 αμοιβή από την 1.1.2022 και δ) για την αντιστοιχούσα στο έτος 2023 αμοιβή από την 1.1.2023 από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση άλλως άπαντα από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση πλην του συμπεριλαμβανομένου επί έκαστου κονδυλίου αιτούμενου ποσού ΦΠΑ 24% όπως αυτό περιγράφεται αναλυτικά στο αγωγικό δικόγραφο νομιμοτόκως από την επομένη της ημερομηνίας έκδοσης του φορολογικού στοιχείου (τιμολογίου) για την είσπραξη των επιδικασθέντων ποσών έως την πλήρη εξόφληση, Εισέτι δε το ενάγον ζητεί να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί η εναγομένη στην δικαστική του δαπάνη, ποσού 600,00 ευρώ πλέον ΦΠΑ 24% (με την έκδοση του σχετικού τιμολογίου) όπως αναλυτικά περιγράφεται αυτή στο αγωγικό δικόγραφο.

Με αυτό το περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αγωγή, οποία επιδόθηκε νομοτύπως κατ' άρθρα 215 παρ.1 και 237 ΚΠολΔ, όπως προαναφέρεται, και για το παραδεκτό της οποίας προσκομίσθηκε από το ενάγον α) το από 10.6.2024 έντυπο έγγραφης ενημέρωσης για τη δυνατότητα προσφυγής στη διαμεσολάβηση σύμφωνα με την παράγραφο 1 του άρθρου 3 Ν4640/2019, συμπληρωμένο και νόμιμα υπογεγραμμένο, κατά τα οριζόμενα στην διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν.4640/2019, όπως το δεύτερο εδάφιο της παρ. 2 αυτού αντικαταστάθηκε με το άρθρο 65 Ν. 4647/2019 (με υπογραφή τόσο της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος όσο και του διευθυντή της Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντα, (σχ. το από 17.10.2022 πρακτικό ΔΣ του ενάγοντος νπδ αυτού) κατ' άρθρο 3 παρ.2 ν.4640/2019) και β) η κατ' άρθρο 237 παρ.1 ΚΠολΔ (όπως ισχύει μετά αντικατάστασή του με το

άρθρο 12 του ν. 4842/2021) από 7.1.2025 εξουσιοδότηση (με βεβαίωση του γνησίου της υπογραφής) του ενεργούντος με την ιδιότητα του διευθυντή της Δημόσιας Εκτέλεσης του ενάγοντα, (σχ. το από 17.10.2022 πρακτικό ΔΣ του ενάγοντος νπιδ) προς την πληρεξούσια δικηγόρο του ενάγοντα (ΑΜΔΣ), με την οποία δηλώνεται προς αυτήν η παροχή πληρεξουσιότητας για τις διενεργηθείσες πράξεις της προδικασίας καθώς και την παράστασή της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 96 παρ.1,104 και 237 παρ. 1 ΚΠολΔ), παραδεκτά και αρμόδια (καθ' υλη και κατά τόπο) φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 14 παρ.1^α, και 25 ΚΠολΔ σε συνδυασμό με τα άρθρα 4 παρ. 1, 6 παρ. 1 περ. μβ', 14 παρ. 4 και 76 παρ. 2 του ν. 5108/2024) κατά την προσήκουσα τακτική διαδικασία όπως ισχύει μετά την αντικατάστασής της με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο ν. 4335/2015 και εφαρμόζεται επί δικογράφων κατατεθειμένων από 1.1.2016 και ν.4842/2021 που εφαρμόζεται επί κρινόμενων κατατεθειμένων από την 1.1.2022, όπως το κρινόμενο. Η κρινόμενη δε αγωγή είναι επαρκώς ορισμένη πλην του αιτουμένου κονδυλίου της ηθικής βλάβης, το οποίο, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη της παρούσας τυγχάνει αόριστο και πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο, καθόσον το ενάγον αρκείται απλώς σε γενική παράθεση της μείωσης της πίστης, της επαγγελματικής υπόληψης, της φήμης, του κύρους του, σε μείωση των εργασιών του μέλλοντός του, ενόψει των συμβάσεων που είχαν ήδη συναφθεί με πνευματικούς δημιουργούς, χωρίς όμως να αναφέρει, έστω και κατά προσέγγιση, σε συγκεκριμένη βλάβη (ακόμη και μελλοντική, εφόσον δύναται να υφίσταται και μελλοντική ηθική βλάβη) με υλική υπόσταση, ήτοι δεν αναφέρει αν απώλεσε συγκεκριμένους δημιουργούς που επρόκειτο να συνάψουν συμβάσεις μαζί του ή χρήστες που επρόκειτο να λάβουν άδεια από εκείνον, αν υπαναχώρησαν συγκεκριμένοι αντισυμβαλλόμενοι του δημιουργοί και χρήστες, αν απώλεσε τη θέση του στην αγορά, αν προκλήθηκαν χρέη από τη συμπεριφορά της εναγομένης, αν αδρανοποιήθηκαν οι εργασίες του, αν απώλεσε κέρδη για το μέλλον τα οποία κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων και με βάση συγκεκριμένες περιστάσεις και μέτρα θα αποκτούσε, παραδειγματικές περιπτώσεις που αναφέρονται στη σχετική νομολογία (ΑΠ 730/2015, ΑΠ 691/2023, ΑΠ 1765/2023, ΕφΘεσσαλ 604/2008 σε Αρμεν. 2010, 373, ΜΕφΘεσσαλ 626/2014, ΕφΑνατΚρήτ 16/2024 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ

38/2024 ΝΟΜΟΣ, ΠΠρΡοδ 5/2024 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 5839/2013 ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΑθ 2816/2022 Δικογραφία, 2022, 113). Είναι δε νόμιμη κατά την κύρια και επικουρική της βάση ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 71, 297, 299, 341, 345, 346, 904, 914 επ ΑΚ, 1, 2, 3, 12 παρ. 1, 13, 14, 15 παρ. 1, 32 παρ. 1 54, 63Α, 63Β και 65 παρ. 2, 5 Ν. 2121/1993, 2 παρ. 1, 6, 7, 12, 23, 24 και 51Α παρ. 1, 2, 8, Ν. 4481/2017 καθώς και σε αυτές των άρθρων 176, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2, 907, 908 παρ. 1 εδ. γ' ΚΠολΔ πλην των παρεπόμενων των αιτημάτων: α) επιδίκασης τόκων από 01/06/2020 για το έτος 2020 και 01/01 εκάστου έτους για τα έτη 2021 έως 2023, αναφορικά με το κονδύλιο της αποζημίωσης, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, δεδομένου ότι, επί αδικοπραξίας, η έναρξη της τοκοφορίας προϋποθέτει όχληση καταβολής του αιτούμενου ποσού (340 ΑΚ), την οποία δεν επικαλείται το ενάγον και ούτε, άλλωστε, συνάγεται δήλη ημέρα καταβολής τους (ΜονΠρΑθ 131/2023 τνλ QUALEX) και συνεπώς το αίτημα για την καταβολή τόκων είναι νόμιμο μόνο για τον χρόνο μετά την επίδοση της αγωγής, β) επιδίκασης Φ.Π.Α ποσοστού 24% στον υπολογισμό των αιτούμενων ποσών, το οποίο είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο διότι, αντικείμενο της αξίωσης κατά την κύρια βάση της αγωγής δεν είναι η αμοιβή για την παραχώρηση άδειας χρήσης από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων των προστατευόμενων από αυτόν έργων σε χρήστη δυνάμει σχετικής σύμβασης, η οποία πράγματι επιβαρύνεται με Φ.Π.Α., καθόσον πρόκειται για παροχή υπηρεσίας έναντι οικονομικού ανταλλάγματος δυνάμει ορισμένης έννομης σχέσης, δηλαδή από ελαχθή αιτία κατά τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 8 παρ. 1α και 3 του ν.2859/2000 «Κώδικας Φ.Π.Α.», αλλά η αποζημίωση για την παράνομη εκμετάλλευση έργων πνευματικής ιδιοκτησίας λόγω έλλειψης σχετικής άδειας, για τον υπολογισμό του ελάχιστου ορίου της οποίας η συνήθως καταβαλλόμενη αμοιβή τίθεται κατ' άρθρο 65 παρ. 2 του ν. 2121/1993 διαζευκτικά με την νόμιμη αμοιβή ως βάση αναφοράς, νοούμενης ως τέτοιας της αξίας της, χωρίς Φ.Π.Α., προϋπόθεση για την επιβολή του οποίου κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις του «Κώδικα Φ.Π.Α.» αποτελεί η συναλλαγή μεταξύ των μερών που στην προκειμένη περίπτωση προδήλως απουσιάζει (ad hoc ΕιρΑθ 632/2024 αδημ., σχετ. ΕφΘεσ 690/2018 στην ιστοσελίδα του Ο.Π.Ι.). Ομοίως, απορριπτέο ως μη νόμιμο κρίνεται και το αίτημα επιδίκασης ΦΠΑ επί της δικαστικής δαπάνης. Πρέπει, επομένως, αφού για το παραδεκτό

της συζήτησης καταβλήθηκε, λόγω του καταψηφιστικού της αντικειμένου, το ανάλογο τέλος δικαστικού ενσήμου με τις νόμιμες υπέρ τρίτων προσαυξήσεις (βλ. υπ' αριθμό 749399200955 0616 0061 e-Παράβολο Υπουργείου Οικονομικών και από 7.1.2025 εξοφλητική απόδειξη αυτού με κωδικό πληρωμής RF72905106009500749399200) και προσκομίσθηκε κατ' άρθρο 61 παρ.3 του ν.4194/2013 το γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών και ενσήμων της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος (σχ. υπ' αριθμό Β40273/7.1.2025 ΔΣ), να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Κατά της αγωγής δεν υπάρχει ένσταση που να εξετάζεται αυτεπαγγέλτως και για τα γεγονότα, που περιέχονται στην αγωγή επιτρέπεται ομολογία. Επομένως, οι πραγματικοί ισχυρισμοί του ενάγοντος που δεν αναφέρονται σε γεγονότα για τα οποία απαγορεύεται η ομολογία, θεωρούνται ομολογημένοι εκ μέρους της απολειπόμενης εναγομένης (άρθρο 271 παρ. 3 όπως τούτο αντικαταστάθηκε με το άρθρο 29 ν. 3994/2011 και 352 §1 Κ.Πολ.Δ.). Συνεπώς η αμοιβή την οποία η εναγόμενη όφειλε να καταβάλει στο ενάγον για τη χορήγηση της άδειας για τη δημόσια παρουσίαση των έργων των εκπροσωπούμενων από τον αυτόν δικαιούχων στην επιχείρηση αυτής για τα έτη 2020,2021,2022 και 2023 ανέρχεται στο συνολικό ποσό των (έτος 2020 86 ευρώ χ5μ=430,00 ευρώ, έτος 2021 86,00 ευρώ χ7μηνες=602,00 ευρώ, έτος 2022 86,00 ευρώ χ9 μήνες=774,00 ευρώ και έτος 2023 88,00 ευρώ χ9μηνες=792,00=) 2.598,00 ευρώ και, συνεπώς, η αποζημίωση την οποία δικαιούται το ενάγον από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά της εναγόμενης ανέρχεται στο ποσό των (2.598,00X2=) 5.196,00ευρώ. Επομένως, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή και ως κατ' ουσίαν βάσιμη ως προς την κύρια βάση της (παρελκομένης της εξέτασης της επικουρικής βάσης) και να υποχρεωθεί η εναγόμενη να καταβάλει στο ενάγον-νπιδ το συνολικό ποσό των 5.196,00 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της κρινόμενης αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Όσον αφορά το αίτημα περί κήρυξης της απόφασης προσωρινά εκτελεστής το Δικαστήριο κρίνει ότι από την καθυστέρηση της εκτέλεσης της απόφασης δεν θα προξενηθεί σημαντική ζημιά στο ενάγον, ούτε συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι προς τούτο γι' αυτό το περί τούτο αίτημα πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμο.Επίσης η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί μεταξύ των διαδίκων, λόγω της μερικής νίκης και ήττας αυτών

17^η σελίδα της υπ' αριθμό 271/2025 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πρέβεζας

και να επιβληθεί μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος, κατά παραδοχή του σχετικού αιτήματος του, σε βάρος της εναγόμενης, ανάλογα με την έκταση της νίκης και της ήττας των διαδίκων (άρθρα 176,178, 189 παρ. 1, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ και 63B του ν. 2121/1993), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό και άνευ εκκαθάρισης του παρατιθέμενου στις προτάσεις του ενάγοντος πίνακα εξόδων, καθώς, σε περίπτωση εν μέρει νίκης και ήττας των διαδίκων, το δικαστήριο δεν υποχρεούται να προβεί στην εκκαθάριση του πίνακα εξόδων (ΑΠ 1515/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, πρέπει να ορισθεί παράβολο ερημοδικίας για την περίπτωση που η εναγόμενη ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας κατά της παρούσας απόφασης (άρθρα 501, 502 παρ. 1, 505 παρ. 2 περ. α' ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει ερήμην της εναγομένης.

Ορίζει το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων (200,00) ευρώ.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Υποχρεώνει την εναγόμενη να καταβάλει στο ενάγον-νπιδ το συνολικό ποσό των πέντε χιλιάδων εκατόν ενενήντα έξι ευρώ (5.196,00) , με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση αυτού.

Επιβάλλει σε βάρος της εναγομένης μέρος της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντα ,την οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400,00) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Πρέβεζα την 29 Μαΐου 2025 απόντων των διαδίκων και της πληρεξουσίας δικηγόρου του ενάγοντος.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

